

ZGODNJA

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

List 35.

V četrtek 31. veliciga serpana 1854.

Tečaj VII.

Nova Štift nad Gornjim gradom.

Iz Nemškiga na krajnski svet
Oblak lutanstva vleče
Gospodov nograd tukaj stret,
Skalit vir dušne sreče.

Marija prosi Jezusa:
„Moj ljubi! ti se vsmili,
Da to, kar Cérkev prav spozna,
Slovenci bi terdili“.

Sred slovenskih treh dežel,
Tam na Metuljskem griči
Plameni se kazati jel'
Po noči pri tej priči.

Bilo je tukaj čudežev
Ze mnogo se zgodilo;
Škof Peter je tako spoznal,
Da cerkev so storili.

Marijo v cerkvi tej česté
S presvetim njenim Sadam
Pri Novi Štífti tu sedé
Nad škofjim Gornjim gradom.

Poglejte, kaj se zdaj zgodi!
Oh, čudež lepi, zlati!
Marija verh visav stoji!
Marija naša mati!

Se solnce ni tako svetlo,
Kot je nebes kraljica.
Desravno je opoldne b'lo,
Nje plaš je bil danica.

Zamaknjeni so tuji b'li.
Zamaknjeni domači,
Vesolja tega zreči ni,
Tu raj je, nič drugači!

Iz jutra Modre k Jezusu
Je zvezda kdaj vodila,
Marija bode zvezda tu
V dolini solz svetila.

Pa cerkev ni očitna b'la;
Prenizka i perela;
Previdnost Božja jo konča,
Novo zbudi 'z pepela.

Vsa praznja, bela kot labud
Se cerkev ta leskeče
Na kraji toľko Božjih čud,
Na kraji višje sreče.

Zvonovi menim da pojo
Kot nekđaj Serafini.
Ko v hlev pastirčikam rekó
K Mariini družini.

Tu romarju serce gori,
Polajsajo se teže,
Sveto veselje se rodi,
Skušnja mu odleže.

Si grešnik, skusi, vidil boš,
Da pravim ti resnico,
Serce ti bo na cente lož',
Obiši to kraljico.
Poženčan.

Angelčik, angelčik moj,
Vsmiljenje imej z menoj!
Kadar jaz grešnik grešim,
Naj, da se zdaj spokorim;
Jezusa kri in telo
Naj mi v zveličanje bo;
Naj bom vsih grehov opran,
Otrok očetu spet dan!
Oh, angelčik moj,
Na strani mi stoj!

Angelčik, angelčik moj,
Ti bod' moj, jaz naj bom tvoj!
Zdaj grem počivat in spat,
Reci mi zopet ustati!
Kadar pa zadnja bo noč,
Pridi ti meni v pomoč;
Spremljaj dušico mojo
K Jezusu v sveto nebo!
Oh, angelčik moj,
Na strani mi stoj!

J. V.

Slovansko katol. naprava v Parizu.

Časnik „Oesterreichischer Volksfreund“ je v 63. listu tekočiga leta o napravi „slave catholique“ v Parizu tole znamenito naznanil:

Slovansko katoliška naprava v Parizu je le za Slovane ustanovljena. Njen namen je, vse Slovane v katoliški cerkvi zediniti in tako razširjenje Božjiga kraljestva na zemlji pospešiti. Zraven tega ima pa naprava tudi skerb za razvijanje slovanske narodovnosti, za zviksanje učenosti in dušne delavnosti Slovanov in za podporo vzajemnosti slovanskih ljudstev, kar njih vero zadeva. Naprava toraj prvotno čistost slovansko katoliškiga bogočastja varuje. Ta naprava že tri leta šteje in ima že tudi cerkev, ki je z vsim preskerbljena, kar je za imenovano bogočastje potrebno. V nji so postavljene podobe slovanskih apostolov Cirila in Metodja, kakor tudi kneginje sv. Olge in kneza s. Vladimirja Kijevskega, ktera poslednja sta kersanstvo na Rusovsko prinesla. Vsako nedeljo zjutraj se sv. maša v slovanskim obredu bere, popoldan so pa večernice in potem pridiga v rusinskim narečju, ki je v sredi vsih slovanskih narečij. V napravi je zdaj sedem učencev, zmed kterih se štirje za duhovski, trije pa za učiteljski stan pripravljajo.

Ta družba se je s papeževim dovoljenjem in pod varstvom veliciga Pariškiga škofa napravila. Starasina ji je knez Cador, bivši svetovavec deržavniga zbora, namestnik mašnik Terlecki, drugi namestnik baron Montigny, vodnik pisarnice mašnik Bargès, tajnik mašnik Guey; udje so: grof Fr. de Champagny, baron d'Avril, O. Ratisbonne, O. Bourquart in gospod Nicod.

Ta družba se je 17. aprila 1847 v Rimu pod predsedništvom kardinala Fransonita, predpostavljena napravi v razširjanje sv. vere, ustanovila in je dobila poterjenje sv. očeta papeža Pija IX. v razpisu 6. novembra 1848 do vsih škofov in kristijanov v izhodnih deželah, v kterim vsim škofam in vernim v Rimu in zunaj Rima priporočajo molitev in milovšino za pohvaljeno družbo.

Prekucije 1848. leta so tudi delavnost te

Angelčik moj.

Angelčik, angelčik moj,
Ko si me varval nocoj,
Vari še danes ta dan
Ino pred hudim me bran!
Revež imam dosti terpet'
Rev ino križev na svet'.
Okó pretaka solzé,
V žalosti plava serce; —
Oh, angelčik moj,
Na strani mi stoj!

Angelčik, angelčik moj,
Vari me z močnoj rokoj,
Kadar na delo jaz grem
In za nesrečo ne vem!
Kol'ko od doma jih šlo,
Ni jih več bilo damo!
Tebi zročim jaz zato
Duso in svoje telo; —
Oh, angelčik moj,
Na strani mi stoj!

Angelčik, angelčik moj,
Naj bom prijatelj jaz tvoj!
Kadar na pot se podam,
Varha naj tebe imam;
Kadar nesreča proti
In me sovražnik lovi,
Kadar skušnjavec preži
In me zapeljat' želi, —
Oh, angelčik moj,
Na strani mi stoj!

Angelčik, angelčik moj,
Tudi ti pojdi z menoj,
Kadar se v cerkev podam;
Jezus daruje se tam.
Mene od pekla otet'
Hotel na križu je vmret';
Da me opere nja kri,
Prosi z menoj tudi ti!
Oh, angelčik moj,
Na strani mi stoj!

družbe zaterle, ki je pa pozneje pod predsednikom Pariškim velikim škofom zopet oživela. V seji 29. aprila 1852 so bile za to družbo postave dane, ki so jih poterdili patriarh Kaldejski in Babilonski, Ogerski pervak in veliko družih velikih škofov in škofov.

Med drugimi postavami so tudi te:

1. Namen družbe je, ohraniti stari vshodni narodni obred, ki ga rimska cerkev za drag spomin apostolstva in katoličanstva spozna.
2. Zedinjenje vsih vshodnih kristjanov v nekdanjo edinstvo sv. vere.
3. Varstvo cerkve in posebno svetih krajev.
4. Razširjenje sv. vere med judi in nejeverniki.

Terlekitova cerkva je v Parizu (Rue de Babylone) in njegovo posebno opravilo je v tem, da mladenčce za duhovski stan pripravlja, in sicer tako, da bodo pripravi zgoraj pohvaljeni namen doseči.

Drobtinice v Zgodnjo Danico Ljubljansko.

(Iz Štajarskiga).

1. Prevzetno, nepokorno hčer so mati zavoljo njeniga slabiga znanja svarili; hči vsa nejevoljna zarenci: Da bi Bog dal in Marija Kalobska, da bi se naši materi kaj prav hudiga zgodilo, ker so tako sitni! Kar je prosila, se je zgodilo, pa ne materi, ampak — nji sami. Zgovori in se na travnik poda seno kositi. Po kosilcu se serborita v hlapca zakadi, da bi ga vergla, se omahne, pade in si nogo ulomi.

Velike bolečine terpeči so pa ljudje djali: Prav ji je, otrok, ki materno svarjenje zametuje, boljšiga vreden ni. *Spoustuj očeta in mater . . .*

2. *S sretimi rečmi se ne šali!* Še živi ves pokvečen človek, ki je bil svoje dni vsih spak poln, cel osliček pa v kersanskih naukih. Per kožohanju, kopanju, tergatvi in na gostijah je gobuzdal, da je bilo gerdo! Ravno so vinograde kopali, ko se tudi on privleče, na drevo zleze, nekiga pridgarja opo-
naša, in poslednjič se med krototanjem kopačev z drevesa ogerdi; ali per ti priči strašno zavpije, — protin ga je lomiti jel, komaj se k domu privleče in čez leto in dan grozovitne bolečine terpi; — vpije pa, da je groza.

Protin mu je kosti polomil, zadnjo kost pa čisto spahnil. Posvetnjaki se mu zdaj posmehujejo, pametni ga milujejo, sam pa milo objokuje svoje nore leta, kadar je take Božje kazni zaslužil. Mladeneč, ki si še zdrav in vesel, bodi ponižen in pameten: ne norčuj se s svetimi rečmi, če ne te bo Bog tepel. *Veseli se mladenec v svoji mladosti; pa rеди, da na sodbo Božjo pojdeš!*

3. Nekateri kristjani 3. Božjo zapoved: „*Posrečuj praznik!*“ le na pol razumejo, misleči, da je Bog rekel: „*Posvečuj polovico zapovedaniga praznika.*“ Zato se k dopoldanski službi Božji še do cerkvenih vrat perzibljuje, tudi v cerkev stopijo, in v nji ali zid podpérajo ali v klopi zadremljejo; za popoldansko službo Božjo, kakor od več in le za otroke, jim ni mar. Bolj jim dopade, posebno moškemu spolu naših časov, lenobo pasti, ali igrati, kerčme obiskovati in po svojih poslih hoditi; potem pa še čez slabe čase tožijo, da si je vendar pravični Bog na vredno posvečevanje praznikov blagoslov vsih drugih šest dni navezal.

Naj bo toraj tistim, ki Bogu edini dan, kateriga si je v svojo čast prideržal, kradejo, sle-

deča žalostna prigodba v premišljevanje in svarjenje:

Premožen, čverst, mlad kmet Kalobske fare na vse lepo opominovanje in svarjenje, da je kristijanova sveta dolžnost, tudi popoldansko službo Božjo obiskovati, ni kaj porajtal. Tudi na sladkiga imena Marije dan 1853 na mesto k kersanskemu nauku raji v kerčmo gre, pa tudi svojo ženo za seboj povabi. Kadar ga ene poliče zverneta, reče ženi domu, on gre pa po konja na pašo. Vsi se pa močno prestrašijo, kadar konj sam domu prire-
zgeta; iskaje očeta na pol mertviga za plotam najdejo, ki pene tiši, in s stisnjenimi očmi renči, da je strah in groza. Ni bilo več besede od njega dobiti in potem, ko je bil za silo v sv. poslednje olje djan, po grozovitnih mukah in strašnim renčanju umerje. — Ljudje si glave lomijo, kaj je bilo vzrok njegove smerti; pametnejši pa pravijo, to je bila zaslužena kazen, ker je tolikokrat popoldansko službo Božjo vnemarno opustil.

Žalostna taka smert, strašna pa tudi sodba, ko vse *zanikerno* zamujene službe Božje na vagi Božje pravice ležijo, ki se nikoli več popraviti ne dajo; o uboga duša! o grozovita večnost! pa že tudi na tem svetu taki lenuhi blagoslova Božjiga nimajo.

Poznal sim svojeglavniga mladenča Posavca, kateri je v nedeljo popoldan namesto k kersanskemu nauku — pa s svojo vlačugo po polju se sprehajati šel v veliko pohujšanje pobožnih duš. Ljudje jih svarijo ali sprehajavca se pa nesramno posmehujeta: kar mali oblakec, da ga je bilo komaj ugle-
dati, po jasnem zraku priplava, bliskne, ureže in nesramneža mertviga na zemljo treši, pajdašico pa omami, ki se vender hitro zbrihta, po vsih štirih v bližnjo hišo tava — od tam pa v cerkev — k sv. spovedi.

Strašno pa je bilo mladenčevo truplo; tisto truplo, ki je tolikokrat z nesramnim govorjenjem, z nespodobnim obnašanjem nedolžnost pohujševalo, svete reči zaničevalo, kersanske nauke zanemarvalo — je kakor ogel černo ležalo, grozovito za pogledati, da je vse straha proč bežalo; oh sam Bog vé, kje je pa duša — oj duša nesrečna!

O kristjani! ako še iskrica ljubezni do vaših duš v srcu tli, obiskujte, *obiskujte radi popoldansko službo Božjo*, tudi kersanski nauki so Jezusov glas! Varite se pa nečistosti; zakaj *nečistniki ne bojo nebeškiga kraljestva dosegli.*

4. *Svarjenje slušaj!* Ravno pretečeni teden smo pokopali odsluženiga vojaka v žalostni izgled vsim, ki so do lepiga opominovanja oterpeniga serca, ki je 5. greh v sv. Duha.

Bil je rajni delaven in priljuden; pa kaj pomagala, naj si človek ravno vse zapovedi dopolni, se pa v eni sami pregreši, je vsih kriv, pravi sveti Jakob.

Imel je rajni nepripušeno znanje z neko vlačugo, vsim poštenim v veliko pohujšanje. Gospodinja ga svari, opominja, prosi, da naj vlačuganju slovo dá, pa vse nič ne pomaga. Ker zopet eno noč po grešnih potih hodi, ga gospodinja oestro svari; on pa besedovaje in ves nejevoljin nalaš tje hiti, kamor je bilo oestro prepovedano hoditi; ravno tam seno zmetavajo; tudi on se hoče na seniš po-
dati, se omahne in sežinj visoko na pod prekucne, ravno s tistiga poslopja, kjer se je bil tolikrat naglusno in prederzno pregrešil. Koš, roke, noge si je čudno polomil, drugi dan pa po prejetih sv. zakra-

mentih v grenkih solzah dušo izdihnili. Bog ji bodi milostljiv! (Konec sledi.)

Povabilo v Mariino društvo.

„Povzdignite svoje oči in pogledjte polje, de je še belo za štev.“ (Jan 4, 35.) *Žetev je sicer velika, ali delavcov je malo. Prosite tedaj Gospoda štev, de pošlje delavcov v svojo štev.* Luk. 10, 2. — Polje, belo za žetev, je ves svet z vsimi svojimi prebivavci. Kakor velika je zemlja, je tudi žetev velika. Vsi smo grešniki, v ktere je lok smerti napet, vsi smo zreli, v večnost poklicani biti. Koliko ljudi pa spi v terdnim spanju krivoverstva in neverstva! koliko jih še leži v temi nevednosti! koliko jih sedi v smertni senci malikovanja! V številu teh zapušenih Adamovih otrok so gotovo nesrečni zamurci v Afriki. Nešteta jih je množica, tedaj žetev za katoliško cerkev velika, ali malo je delavcov, serčnih misionarjev, in še ti se morajo s težavnimi zopernostmi boriti, ali jih pa nemila smert precej v boljši deželo kliče. Prosimo tedaj Gospoda žetve, prosimo Jezusa, višiga pastirja, de pošlje delavcov novih za Božjo čast unetih misionarjev v svojo žetev med nesrečne Kamove mlajše. Stopite vsi, katerikoli morete, v Mariino društvo. Molite za razširjenje sv. matere katoliške cerkve, prosite za spreobrnjenje malikovavskih Afrikanov, podpirajte z denaram in molitvijo evangelijske oznanovavce. Mariino društvo, od s. očeta Pija IX. s popolnimi odpustiki obdarovano, je v ta namen v našim cesarstvu vpeljeno. Tudi pri sv. Lucii obstoji podružnica tega važniga društva, kakor je bilo že lani v Danici (štev. 48) opomnjeno. Godi se sicer po splošnim pregovorom: Vsak začetek je težak; imenovana bratovšina šteje namreč do sadaj le 30 udov; ali toliko bolj ginljivo je viditi, pohvale vredne društvenike večkrat v ta namen v cerkvi moliti, pred altarjem prečiste Device klečati, nebesko kraljico pomoči za neverne zamurce prositi, in pogosto, skoraj bi rekel, vsak mesec, ali saj vsaki drugi, svete zakramente po skerbim pripravljanjem prejemati. Posebno spodbudljivo je bilo viditi v god najdenja sv. križa blizo vse brate in sestre k Božji mizi stopiti, in sicer kmalo po velikonočni spovedi, kar se bo tudi, nadjam se, v praznik rojstva Marije Device zgodilo. — Stroški so pičili, obilni pridelki; setev je majhna, velika pa žetev. Plačuje se vsako leto le 48 kraje., moli se vsak dan le 1 Očenaš, 1 Česena s pristavkam: „Sveta Marija, nebeska kraljica! prosi za nesrečne zamurce, de vredni postanejo z nami vred obljub Kristusovih“; obiskuje se večkrat, nar manj dvakrat na mesec domača cerkev in se pred altarjem Matere Božje, kjer ga pa ni, pred velikim altarjem v ta namen moli, in glej, popoln odpustik vsako leto 3. maja in 8. septembra, ako zraven vredno sv. zakramente prejmeš. Ali ni žetev velika? Kaj? kolikor Očenašev in Česenasimarij obmoliš, toliko snopov si nabiraš za prihodnje plačilo, ali pa storjeni dolg z njimi zbrišeš. Koliko veselje, in kolika zahvala bo tebi, če se na tvoje prošnje z gnado Božjo toliko zamurcov, če le en sam, v čoln katoliške cerkve poda, in v nebeski raj pride! — Še več, ako ti v rečeno bratovščino stopiš, zadobiš vsaki mesec enkrat popolni odpustik, če v tem mesecu vsaki dan pobožno obmoliš 3 Očenaše, 3 Česena, 3 Čast bodi in 1 apostolsko vero k časti terpljenja Gospoda na-

šiga Jezusa Kristusa in Marije Device sedem žalost, in če se med tem časom s spovedjo in s svetim obhajilam z Gospodom spraviš. Ali se ne vresniči napis očetov sv. Franciška: „Toties, quoties?“ — Dalje, kolikor delov sv. roženkranca, kolikor treh Božjih čednost in družih molitev, kolikor milodarov in dobrih del v ta namen oberneš, toliko nepopolnih odpustikov za sto dni dosežeš. — H koncu moramo spoznati, de, akoravno je Mariino društvo za spreobrnjenje zamurcov utemeljeno, vender nar večji dobiček, nar slajši blagor, le tebi, dragi društvenik! prinese. — Dajte se tedaj saj vi, bližnji! v bratovščino Marije Device vpisati. Kdorkoli se bo oglasil, njemu se bodo društvene pravila razložile, ali pa tudi po okoljsinah v odpisu podale. — „Dajte, in se vam bo dalo“, dajte nekoliko krajcarjev, in „dobro, natlačeno, in potreseno in zverhano mero vam bodo v vaše naročje dali;“ — sadite ženofove zernica dobrih del v podporo katoliških misionarjev, in košati germi polni zlatiga sadja vam bodo prirasli: — sejte s škensanim seream drobno seme nekoliko Očenašev, Česenasimarij itd. v spreobrnjenje zamurcov, in stoterne pridelke — večno življenje — boste želi.

Na Mostu pri sv. Lucii 24. avgusta 1854.

Tomaž Ruttar,
predstojnik.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. K. K svetim vajam za mašnike, ki so se letas 21. veliciga serpana začele in 25. ravno tega mesca končale, se je sošlo 134 duhovnov. Milostivi knez in škof sami so, kakor po navadi, te vaje z važnim ogovorom 21. ob petih popoldne pričeli in s priserčno besedo 25. zjutraj končali. Vodstvo je bilo tudi letas zavoljo bolehnosti O. Dominika Sartori-ta mnogospoštovanemu O. Serapionu Vencelnu iz Karmelitskega reda v Gradcu *) zročeno, ki se je, kakor lansko leto, prav izverstniga vodnika v duhovnih vajah skazal. Premišljevanja so bile tako le vverstene: v 1. je bilo dokazano, v čem se posvetni duh razodeva, in kako se da spoznati, ali je kdo posvetniga ali Božjiga duha; — v 2. je bilo govorjenje od ljubezni Božje, kako imenitna de je ta zapoved, in kateri de so pripomočki, si ljubezen Božjo pridobiti, — v 3. je bilo razloženo, kako nesrečen de je tisti, ki se od ljubezni Božje odloči; — v 4. je bilo govorjenje od večnosti, in v 5. od nezapopadljivosti Božje; — v 6. od ljubezni in dobrote Jezusa do nas; v 7. od ljubezni do samote; — v 8. od življenja Jezusoviga med učenci; — v 9. od sv. maše; — v 10. od Marije Device; — in 11. od nebes. Skorej v vsih premišljevanjih pa je leta edina misel kraljevala: Boga je treba ljubiti, ker On to popolnoma zasluži. Rahla, pa priserčna beseda je globoko vaim poslušavcam v serce segala in jih močno gnila. Mikavni so bili tudi trije duhovni govori visokocastitiga g. Jerneja Arko-ta, Novomeškiga prošta, v katerih je bilo po večletni skušnji duhovnim tovaršem mnogo imenitnih opominov in naukov odkazanih. Tudi duhovno branje je bilo svetim vajam primerjeno; v cerkvi: Jezus govori mašnikovimu sercu; pri jedi: Življenje s. Franciška Salezjana in s. Vincencija Pavljana. Ob kratkim: premišljevanja in duhovni govori, branje in skupno obmoljenje brevirja, sv. roženkranca, zjutrajnih in večernih molitev, obiskovanje sv. Rešnjiga Telesa, naj ostrejši molčanje ves čas svetih vaj, tolikanj lepi zgled

*) Neutrudljivi O. Serapion je letas tudi osemndnevne vaje pri tukajšnih častitih Ursulinaricah vodil in vsaki dan po štiri, eno uro dolge govore imel.

milostiviga škofa, ki so pri vsem pričujoči bili, in duhovnov sploh, ki so se s prelepimi zgledi drugi družiga k gorečnosti vneli, — vse to je moglo s pomočjo gnade Božje, ki se v tistih dneh zveličanja obilniši deli, veliko dobrega sadu obroditi. Serčna zahvala torej bodi Njih milosti prečastitimu gospodu knezu in škofu, in vsem, ki so k temu pripomogli!

* II. Med raznimi večjimi in manjšimi molitnimi bukvicami se nam priporočanja vredne zdijo g. Hincercerjev Rožni vertec, kateri je ravno zdaj pri L. Kremžarji v Ljubljani z novim pravopisom v tretjem natisu s pesmimi pomnožen na svetlo prišel. Kar te bukvice razloči memo družih enačih bukvic, je to, da se molitve večidel ravna po cerkvenih molitvah pa v umetni obleki, da molitve obsežejo tudi celo cerkveno službo Božjo, ne le svete maše, popoldanje službe Božje in spovedi s s. obhajilam, ampak tudi procesije, sedmere zakramente, cerkvene žegne, dalje molitve za vse posebne priložnosti in potrebe, in zbirko družih molitev k Bogu in svetnikom s križevim potom. Med pesmimi najdemo novo, tanko po cerkvenim poslovenjeno za kropljenje z žegnano vodo (Aperges), za katero je g. Rihar že lep napev sestavil; damo jo tukaj.

O kropljenji med letam.

Pokropi me s hlapom in očisen bom,
Operi me, in bolj ko sneg ubeljen bom.
Usmili, Bog, se mene ti
Po svoji veliki milosti.
Naj cast Očetu, Sinu bo,
In Duhu svetimu tako:
Kot iz začetka, tudi zdaj.
In vselej, in na vekomaj. Amen.

O kropljenji velikonocni čas.

Sim vidil v sredi tempeljna
Na desni vodo izhajati: aleluja;
Do katerih tista je prišla.
Zveličani so bili vsi. Aleluja.
Boga hvalite, dober je
In večno njega usmiljenje.
Naj cast Očetu, Sinu bo,
In Duhu svetimu tako:
Kot iz začetka, tudi zdaj.
In vselej, in na vekomaj. Amen.

Pristavimo še, da papir je lep, natis prav ličen, in s podobami pri sv. maši in pri križevim potu ozaljšan.

* Gosp. L. Jeran, ki je bil novi oddelek duhovnov in rokodelcev do Kaire spremil, je 26. t. m. domu prišel. Drugi so 8. vel. serp. iz Kaire proti Asuanu in Hartumu odrinili, kamor je tudi on namenjen bil, ako bi mu bilo zdravje prav služilo; ker se mu je pa bolezen obnovila, se je mogel na svet zdravnika in družih berž ko berž v svoje domače obnebe verniti, ker tam muditi se ali pa dalje iti, bi bila nar pred de, njegova gotova smert. Pripeljal je seboj majhniga zamurčika, kteriga želi zrediti in zučiti, ako bi bilo Bogu všeč, da bi on kdej v svoj rojstni kraj, deželo „Senaar“, neki v Hartumskih okrajinah, se vernil, ter svojim rojakom pomagal luč prave vere perzigati — bodi si kakor duhoven ali neduhoven. Častiti bravci se spomnijo, da se je lani na svet g. Janeza Volčiča med drugim za odkupljenje nekiga Jožefa Krajskiga denar zbiral; g. Jeran meni, da naj bi ravno ta tisti bil, ker tako bo cela dežela nad njim delež imela, pa tudi fantič več upanja pomoči v odreji.

* Pismo gosp. Gostnerja je žalostno novico prineslo, da je gospod Alojzi Haller iz Tirolskiga v Hartumu 10. rožnika umrl.

Iz Dobrove, 28. vel. serp. Današnji dan je bil za nas Dobrovčane prav vesel dan; imeli smo namreč priliko prepričati se, koliko so se naši otročiči, ki smo

jih v šolo pošiljali, skoz leto v nji naučili. Očitno moramo spoznati, da nam je serce od veselja igralo, ko smo slišali in vidili, kako lepo jim je bil kruh večniga življenja drobljen, kako gladko so brali, urno številili, čedno pisali in se tudi v spisji zurjene pokazali. Kako smo se pa še le čudili, ko prideta dva gluhomutasta otroka, brat in sestra, iz klopi in pričneta na desko zapisovati, kar jima verli učenik, gosp. A. Praprotnik, kaže. Poslednjič otroci še prav mično zapojó, in na to so bili nar pridnišči učenci in učenke z lepimi bukvicami, ki so bile s stroški blage Bokavške gospé oskerbljene, obdarovani; tudi gluhomutca sta lepe bukvice s podobami in še nekaj denarja v dar dobila. Lepa hvala Vam, blaga gospa, in vsem dobrotnikom, ki našo šolo tako blagoselčno podpérate! Hvala Vam visokočastitim gospodam, ki ste slovesnost današnjiga dneva s svojo pričujočnostjo povikšali! Hvala pa tudi Vam, ki s pravo očetovsko ljubeznijo in s posebno spretnostjo našim otročicem un vedrite in serce boljšate! Naj Vam preljubi Bog ves Vaš trud stoterno poverne!

Iz Gorice 28. avg. S. — Dan 18. avgusta je bil v Gorici letos tako veselo obhajanje, kakor druge leta. Topovi so na gradu pokali, da je bilo kaj, in v veliki cerkvi je bila slovesna maša, katero so peli prečastiti prost tukajšne stolne cerkve. Pričujoči so bili, se ve da vsi vradniki, in mnogo bogoljubnih molivcev, ki so za ljubljena cesarja goreče molitve k Bogu, delivcu vsih milost, pošiljali. Posebniga tedaj ni bilo pri tem nič družiga, kakor samo to, da ni bilo zraven obeniga glavarja; zakaj verhovniga pastirja, velikiga škofa, še nimamo. (Bog daj, da bi nanj več dolgo ne čakali!) Kresijski predsednik je zavoljo zdravja na popotvanje odšel, in ga še ni nazaj; predsednika deželiskiga svetovavstva ni bilo, ker novoimenovani še ni k nam prišel, i. t. d. In naj reče sadaj kdo, da nismo v resnici akefali (brez glave)?

Dne 24. avgusta so bile sklenjene tukajšne bogoslovske šole s slovesno peto mašo, katero so ob osmih zjutraj v semeniški kapeli odpeli vodja bogoslovskiga semeniša gosp. Anton Kafov. En teden so se pred, kot po navadi končale, ker se strašna dragina, kakor povsod, tako tudi v semeniši vživo čuti, drugič pa tudi, da se ložej za časa vse pripravi in oskerbi, kar bo treba za duhovne vaje, ki jih bomo letos vprvo tukaj imeli. —

Milli darovi.

Za mision v srednji Afriki: Iz Celja 5 gld. — Iz Ipavske doline neimenovan dobrotnik 50 gold. v odkupljenje zamurčika, ki naj se imenuje „Francišek Ksaveri Ipavec“. Bog plati!

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii. Gosp. Fr. Jeranič, kaplan v Šmartnem pri Krajnu, se je zavoljo bolehnosti za nekoliko časa v počivanje podal: gosp. Jak. Stresen, duhovni pastir v Bevkah, je 17. t. m. umrl.

V Goriski viši škofii. Umerla sta Gospod Jožef Vogrič, fajmošter in dekan v Gradiski, v 63. letu svoje starosti, in gosp. Anton Kumar, St. Lovrenški fajmošter iz Berd, v 52. letu svoje starosti. — Za administratorja v St. Lovrencu je na to postavljen gospod Martin Saunik, dosadajni kaplan v Sempasu. — Gospod Jožef Kumar, kaplan v Devinu, pride za kaplana v Cerklno, gospod Francišek Kodermac pa iz Ronk za kaplana v Gradisko. —

 Kdor ima Danico 1851., 1852. in 1853. leta na prodaj, je prošén pri bukvozezu M. Gerberju se oglašiti.